

Abonneren vanaf 2,30 per week

Pieter Wispelwey en Cappella Amsterdam tijdens de uitvoering van Goebaidolina's 'Sonnengesang'. Foppe Schut

Recensie Klassiek

Pieter Wispelwey voert 'Canticle of the Sun' uit als een prachtig en indrukwekkend ritueel

Cello Biënnale
Johannes Moser/Pieter Wispelwey
Cappella Amsterdam

★★★★

Peter van der Lint 5 november 2024, 22:00

Bewaren

Delen

De Cello Biënnale was maandagavond nog niet eens halverwege toen er al een absoluut hoogtepunt van deze feestelijke tiende editie te beleven viel. Meestercellist Pieter Wispelwey voerde met Cappella Amsterdam en drie anonieme slagwerkers onder leiding van Daniel Reuss *Canticle of the Sun* uit.

Advertentie

NIEUW

Word lid van Trouw en krijg online toegang tot de 11 beste kranten

Van regio- tot wereldnieuws, van sport tot cultuur

[Bekijk abonnementen](#)

Sofia Goebaidolina schreef het in 1997 voor de zeventig verjaardag van Mstislav Rostropovitsj (1927-2007), de Russische celloconcertist voor wie componisten in de rij stonden om hun muziek aan hem op te dragen – van Prokofjev tot Sjostakovitsj.

Goebaidolina legde destijds uit dat ze haar stuk, dat ook bekendstaat onder de Duitse titel *Sonnengesang*, in sfeer wilde laten aansluiten bij Rostropovitsj' zonnige persoonlijkheid. De celloconcertist stond volgens haar immer prachtig in het zonlicht, door aanstekelijke zonne-energie omringd. De diepgelovige Goebaidolina koos als tekst het *Zonnelied* van de heilige Rostropovitsj speelde in 1998 zelf de wereldpremière in Frankfurt, en nam het een jaar later op.

Een onvergetelijke ervaring

Canticle of the Sun groeide uit tot een van Goebaidolina's meest populaire composities. Op de eerste Cello Biënnale van 2006 werd het al uitgevoerd – door Pieter Wispelwey en Cappella Amsterdam. De componist was er toen zelf bij en vierde op de Biënnale haar 75ste verjaardag. Inmiddels is ze 93.

Advertentie

Om het jubileum van de tiende editie van de Cello Biënnale extra glans te geven, kwam Wispelwey het stuk opnieuw uitvoeren. En het werd zoals gezegd een onvergetelijke ervaring. Een uitvoering

door de mimiek van zijn gezicht en lijf nog versterkt. Bij inzetten blies hij (soms hoorbaar) zijn wangen op, en bij etherisch geladen *glissandi* liet hij aan het eind ervan zijn cello dramatisch los als was die ineens elektrisch geladen.

Cellist Pieter Wispelwey slaat zeven keer op de gong. Foppe Schut

Ongeveer twintig minuten in het stuk moet de cellist zijn instrument neerleggen. Van een slagwerker krijgt hij dan een slagwerkstok aangereikt, en slaat hij zeven keer op een gong. Nog later moet hij tekeergaan op een enorme trom en knielt hij bij zijn liggende cello en gaat die met een trommelstok te lijf.

Advertentie

Wispelwey, die bij die laatste actie ook netjes zijn bril op de vloer legde, deed dit alles vakkundig en fraai. Maar het was vooral zijn cellospel dat verblufte. Geschraagd door de gezangen van Cappella Amsterdam en het getingel van de slagwerkers. Het was onvergetelijk.

Een Wantenaar wereldpremière

Voor de pauze klonk er op deze avond een wereldpremière van Matilde Wantenaar. Die had zich laten inspireren door het stuk van Goebaidoelina, en componeerde haar *La noche oscura del alma* eveneens voor cello en koor (zonder slagwerkers).

Wantenaar koos eveneens een tekst van een mysticus, de 16de-eeuwse Spaanse monnik San Juan de la Cruz. Die tekst gaat niet over de zon, maar juist over de 'donkere nacht van de ziel'. Daar zette zij nog een Frans liefdessonnet van Louise Labé tegenaan en het gedicht *Nacht* van Poesjkin.

De cellist hier was Johannes Moser. Wantenaars twintig minuten durende stuk was goed van sfeer, en het werd mooi uitgevoerd. Maar de extase die soms in de tekst zat, was in de gelijkmatige en welluidende muziek niet meteen terug te horen. Wel prachtige lang aangehouden koorklanken (mogelijk door het zogeheten koor-ademen) waarboven Moser virtuoos interessante tierlantijnen speelde.

De avond begon ook al zo mooi met celliste Kristina Blaumane, die met het koor totaal onbekende vocale kwartetten van Anton Arenski uitvoerde, en daarna een schitterend *Miserere* van de Vlaamse componist Rudi Tas. Typisch Cello Biënnale – ongehoorde, en ongehoord prachtige muziek.

De Cello Biënnale duurt nog t/m 10 november. Info: cellobiennale.nl

Lees ook:

De cello is in Nederland geëmancipeerd dankzij de Cello Biënnale

Voor artistiek directeur en oprichter Maarten Mostert wordt het zijn [tiende Cello Biënnale](#). 'Alle grote cellisten komen hier spelen zonder zich zorgen te maken om hun gage.'

Help ons door uw ervaring te delen: [Feedback geven](#)

Ochtend nieuwsbrief

Schrijf u in en ontvang iedere ochtend een overzicht met de belangrijkste stukken uit de krant.

Advertentie

Wilt u iets delen met Trouw?

Tip hier onze journalisten

Algemeen

[Over ons](#)
[Opiniestuk insturen](#)
[Privacystatement](#)
[Abonnementsvoorwaarden](#)
[Gebruiksvoorwaarden](#)
[Cookiebeleid](#)
[Privacy-instellingen](#)
[Auteursrecht](#)
[Colofon](#)

Service

[Klantenservice](#)
[Bezorgklacht indienen](#)
[Bezorging pauzeren](#)
[Bezorging wijzigen](#)
[\(Bezorg\)adres wijzigen](#)
[Adverteren](#)
[Losse verkoop](#)

Meer Trouw

[Abonneren](#)
[Nieuwsbrieven](#)
[Krant](#)
[Webwinkel](#)